

KWESTIE KAMPEN-NOORD

Beoogd senator Remmelt de Boer, voorzitter van de Eudokiaraad, beweert bij herhaling dat hij en zijn kerkenraad zich altijd conformeren (en dus uitvoering geven) aan uitspraken van meerdere vergaderingen of kerkelijke commissies (zie het kerkblad De Wijnstok van 24 nov. 2006 en laatstelijk nog het ND van 22 mei 2007).

Een bewering die niet klopt met de feiten en die blijk geeft van gebrekkige ‘dossierkennis’ of van een wel zeer selectief geheugen. De Boer moet toch weten dat de (toenmalige) kerkenraad, waarvan hij voorzitter was, heeft geweigerd zich te conformeren aan het classisbesluit van 28 november 2003 (betuig publiekelijk spijt over de verspreiding van het rapport Van Bruggen-Dijkstra) en evenmin aan het classisbesluit van maart 2004 (betuig spijt over de door visitatoren geuite beschuldiging van scheurmakerij en trek het preekverbod voor ds. Hoogendoorn in).

Vooraf met de uitvoering van laatstgenoemd besluit ‘had men moeite’.

Er moest – zo zei men – eerst weer onderling vertrouwen komen. De omgekeerde wereld. Onderling vertrouwen kan immers pas worden hersteld wanneer men spijt heeft betuigd. Eerst dan kun je met elkaar weer verder.

Maar de kerkenraad, intussen in feite de z.g. Commissie van Drie, ratificeert (en effectueert) besluiten van meerdere vergaderingen alleen wanneer die hem/haar uitkomen.

Men weigerde, ging niet in appèl, maar wist de zaak net zo lang te rekken tot de classis op 23 september 2004 op onverklaarbare wijze 180 graden gedraaid bleek te zijn. Alle ambtsdragers (incl. de predikant, want om hem ging het in bijzonder) zouden moeten terugtreden (een procedure die de Kerkorde van De Gereformeerde Kerken in Nederland niet kent!).

Daarmee was de wissel om en de kerkelijke ellende gegeven.

De zaak escaleerde en resulteerde in ambtsmoord op de predikant (zie mijn Beknopt overzicht van de gebeurtenissen in de GKv van Kampen-Noord sinds 2001).

De Boer en de ‘opvolgers’ van de afgetreden broeders van de Eudokiaraad lijken dit alles te zijn vergeten. Zij zijn en blijven intussen verantwoordelijk niet alleen voor eigen besluiten en daden, maar ook voor die van hun voorgangers in het ambt.

Een predikant die door zo’n kerkenraad beroepen gaat worden, dient er zich bewust van te zijn dat – al valt er op zijn leer en leven niets aan te merken – ook hij in ongenade vallen kan en dan op soortgelijke wijze kan worden weggewerkt. Alle kerkrecht ten spijt.

Kampen, 24 mei 2007

J.P. Lettinga,

Emer. Hoogl. TUK